

Op verzoek van het maandblad VIVA, hield Els Leijs een week lang haar belevenissen bij in maart 2004.

Woensdag

Voor M. naar het Gemeentearchief in Den Haag geweest. Haar vader zou rond 1948 een kind hebben verwekt bij een hospita. Ik vind de twee adressen waar hij gewoond heeft en beide hospita's. Beiden waren al rond de 60 en hebben in die periode geen kind gekregen. Raar, het verhaal dat M. van haar moeder hoorde klopt dus niet!

Laat terug, dus maar iets gemakkelijk te eten gemaakt. 's Avonds voetbal op tv!

Donderdag

Iemand belt met de vraag of ik ook een 06 nummer kan achterhalen van een kennis. Hij weet wel hoe hij heet en waar hij woont. Helaas, meneer, dat soort klusjes doen we niet. Een jonge vrouw, K., belt met een dilemma, via de Kinderbescherming en Fiom zocht zij haar biologische moeder, maar deze wil geen contact. Of ik haar ook kan vinden en zou willen benaderen. We maken een afspraak. Ik bel M. met het nieuws over de hospita's. Wat nu? Ik krijg het nummer van een kennis van haar moeder, die misschien meer weet.

Mijn eigen moeder heeft zware griep, eind van de middag daar langs als ik met de hond naar het bos ben geweest.

Vrijdag

Een drukke dag: een afspraak met een man, J., die pas net heeft gehoord dat hij nog een oudere halfbroer heeft in Engeland. Ik krijg alle informatie en beloof na te denken over een aanpak. Ze zijn zelf al 3 jaar bezig met de instanties daar, er is een brief geschreven naar de adoptie-ouders, maar J. denkt dat zijn halfbroer nooit te horen heeft gekregen dat zijn familie in Nederland hem zoekt. In Engeland is de privacywetgeving soms tot in het absurde doorgevoerd, deze halfbroer is al over de 40! De kennis van M.'s moeder gebeld, die zegt dat ze had gehoord dat er een kind was verwekt in Indië, niet in Den Haag. Via het Ministerie van Defensie werd M.'s vader begin jaren '60 benaderd voor een bijdrage in het onderhoud van deze zoon. De Dienst Registratie en Informatie Ontslagen Personeel van Defensie gefaxt of ze zijn dossier willen lichten.

Voor E. op zoek naar zijn vader, hij zou een Braziliaan zijn die tijdelijk op Schiphol werkte. Hij weet een naam, maar niet 100% zeker. De Kinderbescherming gefaxt of ze nog een dossier hebben, het is wel bijna 50 jaar geleden. Weekend!

Zaterdag

Weekend of niet, toch gaat om 9 uur de telefoon, het is mevrouw L. die bibberig vraagt of ik al iets weet van haar zoektocht. Het is een emotionele zaak. Ze weet wel dat ik haar zou bellen, zodra ik iets meer wist, maar soms wil je gewoon even bellen om er nog even over te kunnen praten...

Zondag

Uren op het Internet gesurfd op allerlei Engelse sites voor geadopteerden. Er zijn sites waar je je kunt opgeven op een lijst, forums met discussies, etc. Op een forum vind ik een geweldige tip voor afstandsmoeders: vraag een kopie van de officiële papieren die je ooit hebt getekend, daar staat de adoptiedatum en naam van de rechtbank op. Via het archief van de rechtbank zou de naam van de adoptieouders kunnen worden gevonden. Sommige hulpverleners schijnen die gegevens af te plakken, maar het is in ieder geval de moeite van het proberen waard. J. zal blij zijn, dat ik iets heb gevonden waarmee we zelf aan de slag kunnen.

Maandag

De Kinderbescherming belt met goed nieuws: er is nog een dossier van E. Er staat geen naam in van de vader, maar wel zeer nadrukkelijk dat het gaat om een Argentijn, niet een Braziliaan. Dat focust de zoektocht weer in de goede richting. In Argentinië komt de naam niet zoveel voor, vanavond maar eens een paar bellen, er is 4 uur tijdverschil. Tussen de bedrijven door even een uurtje schoongemaakt. Als ik eenmaal achter de computer en de telefoon zit, vergeet ik alles, zeker wanneer ik het gevoel heb iemand bijna gevonden te hebben. De hond heeft een stuk behang losgetrokken, ik maak wat lijm aan en plak het weer vast, een stuk moet helemaal vernieuwd.

's Avonds groot succes: het 2^e nummer in Argentinië is een oom van E. Zijn vader blijkt al overleden, maar hij heeft wel kinderen. Zij weten van het bestaan van E. af. We spreken af morgen verder te bellen in het Spaans om meer informatie uit te wisselen, dat kan onze Spaanse correspondent beter doen.

Dinsdag

Vandaag komt K. Ze vertelt over haar wens haar moeder, desnoods eenmalig te ontmoeten. Een wens die steeds dringender werd toen ze een aantal malen nogal ziek was geweest. Dan realiseer je je opeens dat je niets van je biologische ouders afweet, dus ook geen erfelijke factoren. Ze heeft niet veel: haar meisjesnaam, geboortedatum en geboortedorp, en de informatie dat haar ouders een restaurant hadden. Informatie van 40 jaar geleden. Als ze weg is ga ik op Internet zoeken, op de site van het dorp en de omgeving. Ik spreek een vroegere gemeentesecretaris, hij woont er al 25 jaar, maar de naam zegt hem niets. Via de Kamer van Koophandel kom ik verder: ik krijg de volledige namen en overige gegevens van de ouders van K.'s moeder. Zij zijn waarschijnlijk beiden al overleden, via evt. rouwadvertenties kan ik misschien de gehuwde naam en de nieuwe woonplaats van K.'s moeder vinden. Ik weet nog niet hoe ik haar moet benaderen, persoonlijk lijkt me, en op een manier die haar privacy niet schaadt. Maar ik ga me wel sterk maken voor het recht van haar dochter om haar afstamming te kennen!